

Estimat

Laia de la Torre

Estimat,

El món que vam presenciar plegats ha desaparegut. La selecció natural que coneixíem ja és cosa del passat. Porto dècades rumiant si aquest fet realment beneficiarà o perjudicarà la humanitat. No pretenc dir que el desús de paraules com *càncer* –el teu gran enemic– no sigui lloable, però em preocupa que, respecte a altres avenços científics, estiguem jugant a ser déus tenint en compte que en desconeixem les conseqüències llunyanes. En aquests moments de reflexió és quan més recordo que em deies, amb la teva veu dolça i calmant, això és problema del futur. Antigament, els humans veien la vida com una història, amb el seu inici i el seu final, amb els seus bons i mals moments. Malgrat això, en els últims moments, no valoraven el temps viscut sinó la seva qualitat, com bé sabràs. En definitiva, la humanitat perseguia el benestar. Doncs bé, hem arribat a un punt que el futur realment és indiferent, que només hem de viure el present i acumular passat. Sincerament, aquesta última revolució científica no m'acaba de convèncer. Potser l'enemic no era la mort, sinó la nostra por a la mort. Al final, com decidim dedicar el nostre temps depèn de quant de temps percebem que tenim. I jo, veient la vida eterna que m'espera, m'adono que només volia gaudir de les nostres tardes jugant a escacs fins als últims dies.

